

med Hensyn til Sammenligningen mellem det foreliggende Forslag og Regjeringens bemærke, at der ganske vist, som jeg ogsaa erkjendte, er en ikke ganske ringe Forskjel mellem Lotteriet i dette og i hint Forslag, men der er langt mere end Ordet tilføjes, thi det er selve Tanken, der er tilføjes, den Tanke nemlig at forebygge et vist Resultat ved at opstille en ubekendt Faktor, hvis eventuelle Indgriben man ikke i Forveien ganske kan beregne. Men hvorledes gennemføres denne Tanke, der saaledes er tilføjes? Der er der ganske vist en meget stor Forskjel, det erkjender jeg fuldt ud, men jeg tror rigtignok ikke, at Fordelen ligger paa det foreliggende Forslags Side. Regjeringens Tanke, hvis Hensigtsmæssighed og praktiske Brugbarhed mulig kan omtvistes, men som i hvert Fald er en vel gjennemtaent og omhyggelig Tanke, er den, at naar to Partier forhandle med hinanden, vil det bevæge dem til at vise hinanden en vis Hensyntagen og Smødekommene, naar de vide, at saafremt dette ikke sker, hvorover de selv ere Herrer, vil denne Lodtrækning finde Sted, som mulig kan falde fuldstændig ud til Ugunst for den ene af Parterne. Dette er virkelig et Moment, som jeg tror vilde bevæge fornuftige Mænd til at strække deres Smødekommene saa langt, som det kan forsvares, og naar den ærede Ordfører var af den modsatte Mening og mente, at det netop vilde føre til at udelukke Forhandling, og at Folk strax gæve sig til at spille Lotteri om Resultaterne, vil jeg dertil svare: Ja, det kunde maaske være rigtigt, dersom det var Lutter Hazardspillere, men naar det er Lovgivningens Medlemmer, tror jeg rigtignok, man tør forudsætte, at de først vilde søge at naae frem ad Forhandlingsveien, saa langt de kunde og ikke af Hensyn til det ubekjendte X lade sig bevæge til at spænde Buen saa stramt, men det er dog noget ganske Andet end her, hvor der skal trækkes Lod under Forudsætning af, at Resultatet bliver det at stæffe en given Majoritet for den ene eller den anden Anskuelse. Saa skal der altsaa trækkes Lod om Strafshyd eller Ikke-Strafshyd; og dette Lotteri tror jeg rigtignok, man meget maa betænke sig paa at indføre i Rigsretten og udsætte nogen Mand for, ikke blot af dem, der stilles for Rigsretten, men overhovedet for nogen Slags Domstol. Naar den ærede Ordfører mod min Bemærkning om, at man udsatte sig for at faae det samme Spørgsmaal afgjort i stik modsat Retning ved Brugen af forskjellige Rigsretter, anførte, at dette var særegent for Jurykjendelser overhovedet, at de ikke kjendte ens, maa jeg bemærke, at ved Jurykjendelser overhovedet er der jo kun

Tale om det faktiskke Spørgsmaal, om den paagjældende Person er skyldig eller ikke i det, han anklages for, og da er det en Selvfølge, at der ikke kan komme til at foreligge en Række ensartede Afgjørelser. Naar den ærede Ordfører udtrykte mine Udtalelser om den Stilling, de eventuelt fra begge Sider valgte Dommere vilde indtage, som en Formening om, at de af Landsthinget valgte Medlemmer af Rigsretten vilde dømme uden alt Hensyn til Lov og Ret, blot efter deres personlige Stemninger og Tilbøjeligheder, maa jeg albeles bestemt afvise denne Udtydning; thi de Forhold, hvorunder de træde ind i Retten, ville være saa forskellige i det ene og det andet Tilfælde, at man slet ikke kan drage nogen Slutning fra det ene til det andet Tilfælde. Endnu skal jeg kun bemærke, at den ærede Ordfører er fuldstændig uberettiget til deraf, at vi ikke vente os noget Resultat af en Forhandling om det foreliggende Grundlovsforslag, at drage den Slutning, at vi overhovedet ønske den bestaaende Konflikt fortsat, og at den skal gaa videre. Han kan ikke drage anden Slutning deraf end den, at vi anse det foreliggende Forslag for overmaade usikkert til at komme ud af Konflikten, og det undrer mig, at han kunde føle sig, som det syntes af hans Udtalelser, noget irriteret herover, da det i Virkeligheden er det samme Standpunkt, som han selv stod paa i 1886, da han udtalte, at man ved at prøve Grundlovsforandringer ikke vilde komme ad den rette Vej, men kun komme længere ind i Uføret, naar man forsøgte slige Forhandlinger, medens Konflikten endnu var brændende. Det, vi mene, i alt Fald det, jeg mener — Meningerne kunne jo være forskellige — er, at Veien, man skal gaa, er at søge at komme til en Forstaaelse om de foreliggende Sager, en Forstaaelse særlig om Finantsloven. Da jeg har ikke Noget imod, at man i saa Fald anser det for rigtig, at man kunde komme til en Forhandling, som rækkede længere ud i Tiden, endstjændt jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at naar vi først komme til en virkelig Forstaaelse om en i begge Thing overensstemmende vedtagen Finantslov, vil det række meget langt ud i Fremtiden og ikke blive noget Eneftaaende. Men jeg tror ikke, man ender en stor Konflikt ved en Grundlovsforandring, og særlig en Grundlovsforandring paa det Punkt, som netop er et væsentligt Punkt i selve Konflikten, naar det ikke ledsages af helt andre og langt vidererækkende Forslag til overhovedet at naae ud af den nærværende Tilstand og naae til en Forstaaelse paa det hele Lovgivningsomraade.